

Sygn. akt IV Ka 935/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek (spr.)

Sędziowie: SO Lidia Haj

SR del. Mariusz Sitko

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Joanny Kowalskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 roku, sprawy

Z. L.

oskarżonego o przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk; art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk; art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 5 czerwca 2013r. sygn. akt II K 871/12/K

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżyciela posiłkowego S. C. od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. C. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Lidia Haj SSO Ireneusz Bieniek SSR Mariusz Sitko

Sygn akt IV Ka 935/13

UZASADNIENIE

Z. L. został oskarżony to, że:

1. w dniu 21 lutego 2012 r. w K. wypowiadał pod adresem S. C. groźby pobicia, które wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę że zostaną spełnione przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 190 §1 KK w zw. z art. 31 §2 KK,

2. w dniu 21 lutego 2012 r. w K. nie zastosował się do orzeczonego Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy (...) w Krakowie z dnia 19-04-2011 r., sygn. akt II K 179/11/K zakazu powstrzymywania się od jakichkolwiek kontaktów ze S. C. w ten sposób iż przynajmniej dwukrotnie spotkał się ze S. C. przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 244 KK w zw. z art. 31 §2 KK,

3. w dniu 21 lutego 2012 r. w K. najpierw poprzez uderzenie pięścią w okolice lewego policzka i lewego oka, a następnie poprzez uderzenie z tzw. „główki” w twarz S. C. spowodował u niego złamanie kości nosa, a obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na okres czasu trwający nie dłużej niż siedem dni przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 157 §2 KK w zw. z art. 31 §2 KK,

4. w dniu 31 marca 2012 r. w K. wypowiadał pod adresem S. C. groźby zabicia, które wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę że zostaną spełnione przy czym czynu tego dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 190 §1 KK w zw. z art. 31 §2 KK,

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013r. sygn akt II K 871/12/K orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. Orzekając w granicach czynu zarzucanego Z. L. w pkt 3 aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego że w 21 lutego 2012 r. przekroczył granice obrony koniecznej odpierając atak S. C. polegający na próbach uderzenia oskarżonego rękoma, w ten sposób że uderzył S. C. głową w twarz i w ten sposób spowodował u S. C. złamanie kości nosa, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała S. C. na okres nieprzekraczający siedmiu dni, a czynu tego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, i tak opisany czyn uznaje za występki z art. 157 §2 KK w zw. z art. 31 §2 KK i w zw. z art. 25 §2 KK, a na podstawie art. 25 §2 KK odstępuje od wymierzenia oskarżonemu kary;

II. na podstawie art. 17 §1 pkt 1 KPK w zw. z art. 414 §1 KPK oskarżonego Z. L. uniewinnia od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt 1, 2 i 4 aktu oskarżenia, a na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania związanymi z rozpoznaniem tych zarzutów obciąża Skarb Państwa;

III. na mocy art. 46 §2 KK tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym występkiem zasądza od oskarżonego Z. L. na rzecz S. C. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16, poz. 124 ze zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Adw. G. C. kwotę 1402,20 (tysiąc czterysta dwa i 20/100) złotych brutto (w tym 262,20 złotych VAT), tytułem zwrotu kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu;

V. na podstawie art. 624 §1 KPK zwalnia oskarżonego Z. L. od kosztów sądowych w całości.

Osobistą apelację wywiódł oskarżyciel posiłkowy S. C. i zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie istotnych okoliczności sprawy, a do czynu opisanego w pkt. I działanie oskarżonego w obronie koniecznej. Skarżący podnosi, iż Sąd Rejonowy niesłusznie oparł się w tym zakresie na wyjaśnieniach oskarżonego odmawiając waloru wiarygodności zeznaniom apelującego.

Oskarżyciel posiłkowy wniósł o zmianę wyroku i skazanie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, a podniesiony w niej zarzut nietrafny.

Ocena dowodów przedstawiona w wyczerpujący sposób w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prezentuje sposób wnioskowania Sądu meriti, który jest zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a więc dyrektywami określonymi w art. 7 kpk.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest zatem oceną swobodną pozbawioną cech dowolności, Sąd Odwoławczy ją akceptuje i nie ma potrzeby w tym miejscu jej powtarzać. Treść apelacji sprowadza się w istocie jedynie do powtórzenia przez oskarżyciela posiłkowego własnej wersji wydarzeń, w żaden zaś sposób nie podejmuje nawet próby wykazania, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk.

W pełni przekonujące są ustalenia Sądu, iż do „kontaktu” pomiędzy oskarżonym, a oskarżycielem posiłkowym nie doszło z inicjatywy oskarżonego. Przepięstwo z art. 244 kk jest przestępstwem umyślnym. Skoro zatem oskarżony nie miał zamiaru kontaktować się z oskarżycielem posiłkowym, a do takich kontaktów doszło, czy to przypadkowo, czy to wręcz z inicjatywy oskarżyciela posiłkowego, który chciał zastawić na oskarżonego „pułapkę”, o czym ten ostatni nie wiedział, gdyż umawiał się tylko z żoną oskarżyciela, to nie można mówić o umyślnym, świadomym złamaniu zakazu sądowego.

W pełni przekonywująca jest także argumentacja Sądu meriti, dokonana po prawidłowej ocenie dowodów, jak chodzi o zarzuty gróźb bezprawnych. Dotyczy to obu zarzutów. Podkreślić jedynie należy, iż nawet gdyby przyjąć, że dnia 21.02.2012r. groźby takie rzeczywiście padły, to niewątpliwie nie wzbudziły one u oskarżyciela posiłkowego obawy, że zostaną spełnione, skoro gonił on następnie oskarżonego.

Odnosnie czynu zarzucanego w pkt 3 Sąd Rejonowy trafnie przyjął, w ustalonym prawidłowo stanie faktycznym, konstrukcję obrony koniecznej z przekroczeniem jej granic.

W związku z powyższym uznając apelację za niezasadną, a nadto mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439, 440 kpk) Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk) i zwolnił oskarżyciela posiłkowego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 kpk).

SSO Lidia Haj SSO Ireneusz Bieniek SSR Mariusz Sitko